

Διάλογος στωμύλος τὰ μάλιστα ποιηκίλος.

A.

Φ.—

Περικλέτο, τί θά γίνῃ
μέ τήν φίλην μας Τουρκιά; ...
συνδιάσκεψις, εἰρήνη,
καί μέ ρήγανη κουκιά.

Συνδιάσκεψις ὅτῃ Λόντρα,
γύρω γλάροι κι' ἀρουρατοί,
κι' ὁ σέρ Έδουαρδ ὁ Γκρέυ,
κι' ἡ Τουρκία πάει κόντρα.

Ἡρεμία καί γαλήνη,
συνδιάσκεψις, εἰρήνη,
καί τρελλοῦ παπᾶ Βαγγέλια,
ποῦ ξεραίνομαι ὅτ' ἀ γέλοια.

Μῆ καί σὺ, βρέ Σιγανρέλο,
τὴν εἰρήνην τσαμπουναῖς,
ἀπὸ σέ μονάχα θέλω
τὸ σπαλί σου ν' ἀκοῆς.

Ὅσο βλέπεις διαχούσεις
καί θερμάς φιλοφρονήσεις,
καί Δημάρχων Λόρδων λούσα
καί τραπέζια καί τσουμπουσα.

Ὅσο βλέπεις, γιανουτῇ,
νὰ φοροῦνε λεοντῇ
κάμποσοι φορογαῖδάροι,
ποῦ δὲν ἔχουνε καπίστρι,
ποῦ δὲν ἔχουνε σαμάρι,
καί διάφοροι Μινίστροι
ἄνω κάτω νὰ γυρίζουν
καί νὰ κρυφοψιθυρίζουν.

Τόσο σὺ, βρέ σύντροφέ μου,
ζήτω τούτου τοῦ πολέμου,
ἡμέρα νύκτα ν' ἀνακραῖγῃς.

Κι' εὐθαρσῆς νὰ πολεμᾷς
καί σέ μάχαις νὰ χυμᾷς,
καί τυράννοὺς νὰ σπαράζῃς.

Ρίξε γύρω μιά ματιά...
τί κυτῖζῃς; ... παντοῦ φωτιά,
κι' ἔνας χάρος τριγυρίζει
κι' ὅλο κόβει καί θερίζει.

Ἄτιμοι Τουρκαλθανοί,
ποῦ τοὺς εὐνοῦν τρανοί,
ἀτιμοὶ λησταί, φοιμάδες, ποὺν' ἐξώλεις καί προώλεις,
Ξανακάνει τῆς Ἠπείρου καί χωρὶς καί κωμοπόλεις.

Ἐνας Ἄδης ἐξεχύθη
ὅτῃ βασανισμένη γῆ;
καί περίτρεμα τὰ πλῆθη
φείγουν φλόγες καί σφαγή.

Ἀφρίσαν πλατσεικολόγοι,
ποῦ βρωμίζουν τὸν ἀέρα,
καί τὰ πάντα πέρα πέρα
πῦρ παμφάγον κατατρώγει.

Φρικτοὶ πλατσεικολόγοι τὸ πᾶν ποδοπατοῦν,
κι' ἐκείνοι τώρα κράτος αὐτόνομον ζητοῦν,
κι' ἔχουν γι' αὐτὸ προστάτας πλατσεικολόγους ἄλλους,
τὰ μάλιστα μεγάλους.

Καὶ τοῦτοι πολιτεῖαν αὐτόνομον γυρεύουν
καί σέ φωτιάς ἀπάνω σὰν δαίμονες χορεύουν.

Ληστάρχων ἀτιμία
γεννᾷ παροξυσμό...
μοῦτρα γι' αὐτονομία
καί γιὰ πολιτισμό.

Ἀνάθεμα, κατάρκα,
τεράτων κακουργήματα,
καί προστατῶν λαχτάρα
γιὰ πλατσεικολογήματα.

Τίποτε δὲν ἔσπομειν
παρὰ μόνον μαῖνδροι θρήνοι
καί φωτιάς καταστροφή.

Καὶ καπνὸς γλωσσῶν πυρίνων
φθάνει μέσα ὅτ' Ἀλόνδινον,
κι' εἶναι τέρψις καί τρυφή.

B.

Τί φωτιάς ἀγρίας λύσσα,
κι' ὁ καπνὸς αὐτῆς σὰν κίνισσα
δυνατῶν πλατσεικολόγων δὲν ρουθούνα γαργαλᾷ
καί φωνάζουν τραλαλά.

Πολιτείας αὐτονόμου
μέ καταστροφῆς καί πτόμου
τὸ παληγάσκειρο ζητεῖ.

Τίτλοι τῶν δόπλων φρόνοι,
ὅμως ἄκου τί κανόνι
ἔμπρὸς ὅτ' Ἀλάννικα κροτεῖ.

Βδελυροὶ Μπεκή-Ἀγάδες,
δολοφόνοι καί φυγάδες,
πυρπολοὺν ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καί τοὺς λέν μπραδίσιο
σύμμαχοι τῶν μυστικοί,
ποῦ τοὺς πρέπει ὀρσίμο.

Ἀσχημοὶ πλατσεικολόγοι μ' εὐγενεῖς καί μ' ἐπιστήμους
σμίγουν καί γίνονται ἔνα,
ὅμως σὺ μαζί μ' ἐμένα
ψάλε μαχητὰς ἀλκίμους.

Συνδιάσκεψις, εἰρήνη
ὅτῃς Ἀγγλίας τὸ Λονδίνον...
Περικλέτο, πῶς γελῶ.

"Ομως ή φωτις δέν σβύνει...
έμπρός παιδες τών Έλλήνων,
σε στεριά και σέ γαλάο.

Ψάλε μαχητάς αλκίμους...
πολιτείαις θέλουν τώρα
τά λυσάριχα σκυλιά.

Πλήν γιά τούτους τούς άτίμους
δλοι τó σπαθί σας φέρε,
βόλι, σφάζιμο, θηλιά.

"Ελα κύτταξ'έκει πέρα
'στης Ήπειρου τόν αϊθέρα...
βρέμονται βουνά και βράχιοι.

Πέφτουν βόλια και μυδράλια,
κι'αέτος μέ δηό κεράλια
στέκει'στην Άετοράχη.

Γ'

Μάχης φοβεράς ήμέρα,
άστραπαίς, φωναίς και κρότος...
νά κι'ό Σαπουντζίκης πρῶτος
δίχως νά τόν σκιάξη σφαίρα.

Στά βουνά κι'ό Στρατηγός μέ τήν πρώτη χαρπαγιά...
αδικήσετε, παιδιά, τή φωτις και τή σφαγή.
Μίς'στό πυρ κι'ό Στρατηγός, γινῶσις, και παλληκαριά...
μπε χαίρε, Στρατηγέ, χαίρε χαίρε, Άεθεριά.

"Στό Μπιζάνι, 'στό Μπιζάνι...
λόγγαις τών εὐζώνων λάμπουν,
πούχουνε λαχτάρα νάμπουν
μέσ'στην πόλι τ'Άη—Γιάννη.

Ποίου σπαραγμοῦ σκηνή!..
σῶμα πολεμοῦν μέ σῶμα,
μά φωνάζει μιά φωνή
πῶς κι'οι Γ'αριβαλδῖνοι
πολεμοῦνε μέ τόν Ρῶμα.

Κ'ένας γέρος, ό Μαβίλης, άσπρομάλλης ποιητής,
ξεπροβάλλει μαχητής.

Νάτος νάτος... φτερωτός
'στης Τουρκιάς όρμα τάσκέρι,
μά σκοτώνεται κι'αὐτός
μέ γυμνó σπαθί'στό χέρι.

'Πέθανε χωρίς λαλιά,
κι'ένα χέρι στεφανώνει
τάσημνια του μαλλιά
μέ βουνών εὐμοῦσαν χιόνι.

Βαρείτε τά καθάρματα...
'πῆραν κι'ή Μούσαις τάματα
και δέν ψηφούν θανάτους.

Τώρα τῆς λύραις των πεσοῦν,
τώρα σπαθί σφικτοκρατῶν
'στά κρινοδάκτυλά τους.

Ζηλεύω γέρο ποιητή,
πού ξίφος μαχητοῦ κρατεῖ
μέσ'στά γεράματά του.

Οὐχ ήττων, Περικλή, κι'έγώ
πάντα πρὸς πόλεμον όργώ
ἀπὸ τοῦ Ζαχαράτου.

Θέλω κι'έγώ, καλέ μου,
ν'ἀνακηδῶ φρενάρης
'στὸν σάλον τοῦ πολέμου,
και νά κτυπῶ ξιφάρης.

Πρόθυμον μέν τὸ πνεῦμα, πλὴν ἀσθενές τὸ σῶμα,
θέλω κι'έγώ νά πῶμαι μέ τὸ σπαθί'στό γῶμα,
θέλω κι'έγώ ν'ἀφίσω τάς πτήσεις τοῦ Πηγάσου,
μὰ μιά φωνή μοῦ λείπει: νά κάθεται 'στ'αὔρα σου.

Δ'

Π.— Τῆς καταστροφῆς ὁ δαίμων
εἰς ἐρημωμένα μέρη
τοὺς δαυλοὺς του περιφέρει.

Ψάλε, Μούσα τῶν πολέμων,
ἀπὸ κορυφᾶς βουνῶν
νέον πόλεμον δεινόν.

Τὸ μυδράλι και τήν σφαίρα
ψάλε, Μούσα τῆς ἀντάρα...
κι'εἶχε ἡμερῶς ήμέρα,
Σχόλη τῆς Ἀγιάς Βαρβάρας.

Τῆς Ἀγιάς Βαρβάρας Σχόλη,
πρόφασε, φωνάξουν δλοι,
θαυματούργησε ξανά.

'Στοῦ πολέμου τὸ κακὸ
'δές τὸ Πυροβολικό,
ποῦ γιορτάζει σὲ βουνά.

Τέτοια παρηγορήτρα
'στῆς Ἀεθερίας τὰ φύτρα
παρηγορηταίς χαρίζει.

Θαυματούργης μεγάλην,
τὸ κάθε μας μυδράλι
φονάδες ἀνθερίζη.

Τῶν πόνων ἡ μητέρα
τελεῖ και τῶν ἀγῶνας
μεγάλους, ἱερούς.

'Άλλοτε τέτοια μέρα
μέ μύρτα σὲ Στρατῶνας
εἰσάναμε χορούς.

Γιὰ κύτταξέ μας τώρα... γιορτάζουμε τὴ χέρι σου
μέσ'στὼν βουνῶν τὸ χιόνι,
κι'ἀκούεις τὸ κανόνι
νά ψάλλη τὸ τροπάρι σου.

Κύττα γονατισμένο μπροστά σου τὸν Ραγιά...
τί παρακλήσεις κάνει...
Τρέξε, παρηγορήτρα, νά γίνη λειτουργιά
μέσα 'στὸν Ἀη—Γιάννη.

Κάτω 'στὴν Ἀγιά Βαρβάρα
τρέχει κόσμος μέ λαχτάρα.

Κάτω' στην Παρηγορήτρκ τρέχει κόσμος με κεριά
νὰ φυλάξῃ τὰ παιδιὰ του,
ποὺ βροντοῦν βαρεῖα βαρεῖα
σὲ ξεφάντωμα θανάτου.

Μούσα πολέμων βροντερή, δὺς καὶ σ' ἐμένα μένος,
βρυχῶνται γύρω λέοντες, βρυχῶνται γύρω σκύμιοι,
κι' ἀκούω τὸν Ἀλῆ Πασσὰ νὰ λὴρ φρενασμένοι:
χίλις κκαντάρια σουμπλιμὲ νὰ ρίξετ' στὴ λίμνη.

Κι' ἐγὼ κεφάλια παραιτῶ ξερά, κολοκυθένια...
κυρὰ Φροσύνη δόλια,
μοίραζε σ' ὅλους βόλια,
καὶ φτύνε σήμερα τρανῶν κι' Ἀλῆ Πασσάδων γένεια.

Ε'

Φ.— Κέρνα, καυμένη παπαδιά,
βρόντα καὶ πυροβολοί,
ἐμπρός' στὰ Γιάννινα, παιδιὰ,
τ' Ἀη—Γιαννοῦ τὴν πόλι.

Χορεύετε, λεβέντηδες, θαννοστεφανωμένοι,
κι' ἔλατε τραγουδήσατε μὲ νικητῶν λεπίδια

τὴν Βλάχα σας τὴν ὁμορφὴν, τὴν πολυπαινεμένην,
ποῦχει τὰ χίλια πρόβατα, τὰ πεντακίσια γίδια.

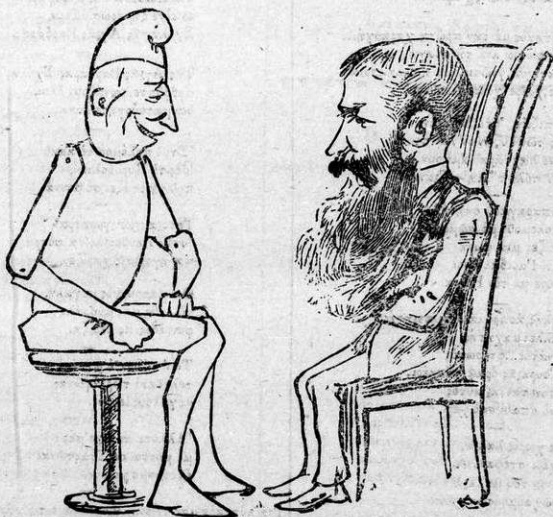
Ἄλλοιμονο καὶ τρεῖς ἄλλοι!..
σῆκω, καυμένε μας Ἀλῆ,
καὶ βάλε τὸ φακίδι.

Νὰ' ὄθῃς καὶ τὸν Σεφκέτ Πασσὰ,
ὅπου ρουὰ καὶ ξερουὰ
σὰν φάλαϊνα' στὴν Πόλι.

Μέσ' στὴν κοσμογαλασσὰ
ἔκανε περπατησιὰ
κι' ἡ πολυκροτος Ἀρμάδα,
ποῦ τῆς πρέπει σερενάδα.

Νάττην νάττην... ὀργανέτα γὰ χατῆρ της θὰ παίξω...
ἔγχε μύλα κι' ἔγχε λίσσα,
κι' εἶπαν ἄλλοι ν' ἀπολάρῃ καὶ νὰ πάη παραῖξω,
κι' ἄλλοι νὰ κουριάξῃ μέσα.

Μετὰ πολλὰ καμώματα, μετὰ πολλὰ καπρίτσια,
'στὸ τέλος ἀπεφάσισε νὰ βγῇ' στὰ τρυφερίτσια,
Μά τὴν φτωχὴ τὴν ἔκαναν νὰ γέση τὰ πασάλλα της
καὶ παραμύσια νὰ κρυφῇ καὶ νὰ θρηγῇ τὰ χάλια της.

Ὁ Σκουλούδης ὁ πολὺς κι' ὁ ξυλέντζος Φασουλῆς.

Φ.— Μετὰ χαρὰς ἐμάθαμε κι' ἐμεῖς οἱ πατριῶται
πὼς μὲ πιστοὺς συμμάχους μας' στὴ Λόντρα παρατρώτε.
Ἐμάθαμε πὼς σὰς καλοῦν σὲ γεύματα κι' Ἐγγλέζοι,
ἐμάθαμε πὼς δίχως σὰς δὲν γίνεται τραπέζι,
ὅτι κι' Ἀνάκτορ Ἀγγλικά τὰ' κἀνάτα κονάκι
καὶ τὰ περιεργάζεσθε μὲ τὸν Μαρκαντωνάκη.

Ἐχαρήκαμε μεγάλως μὲς' στὰς τόσας συγκινήσεις
γὰ τοῦ Γκρεῦ καὶ τῶν ἄλλων τὰς θερμὰς φιλοφρονήσεις.

Τρῶτε πίνετε' στὴ Λόντρα, καὶ βαρεῖτε καὶ λαγοῦτα,
ποῦ κι' ἐμεῖς ἀπ' ἐδῶ πέρα νὰ σὰς λέμε: τείναι τοῦτα;

Ὅμως ἔχετε τὸν νοῦ σας, Στέφανέ μου σεβνταλή,
κι' ὅλοι' πίνετε τὰ καλὰ,
ταϊκουράτα, στρογγυλά,
καὶ' στοὺς ἄλλους καὶ στὸν Δάνεφ, σύμμαχόν μας προσφιλῆ.

Γκὸτ σέϊβ δι Κήν... ἐμπρός μὲ κοϊνούς...
Γκὸτ σέϊβ κι' ἐμεῖς... Γκὸτ σέϊβ κι' ἐκείνους.